

کشف جالب دانشمندان در مورد یک دایناسور بالدار

فسیل رد پاهای ۱۰۶ میلیون ساله نشان می‌دهد که گونه‌ای از دایناسورها از بال‌هایشان برای سریع‌تر دویدن و نه برای پرواز کردن استفاده می‌کردند.

فسیل رد پاهای ۱۰۶ میلیون ساله نشان می‌دهد که گونه‌ای از دایناسورها از بال‌هایشان برای سریع‌تر دویدن و نه برای پرواز کردن استفاده می‌کردند.

به گزارش ایسنا، یک دایناسور با اندازه‌ای مشابه یک پرنده، ۱۰۰ میلیون سال پیش در کره جنوبی ردپاهای فسیل شده‌ای از خود به جا گذاشته است که به محققان کمک کرد تا درک جدیدی در مورد نحوه تکامل پرواز به دست آورند.

به نقل از آی‌ای، در یک کشف هیجان‌انگیز، محققان ردپای یک دایناسور ۱۰۶ میلیون ساله را بررسی کردند و نشان دادند که این غول‌های ماقبل تاریخ، هنگام دویدن از بال‌ها برای افزایش سرعت خود استفاده می‌کردند.

محققان ردپای دایناسورهایی که به تازگی فسیل آنها در کره جنوبی کشف شده‌اند را برای این مطالعه بررسی کردند. این ردپاها متعلق به گونه‌ای دایناسور است که تصور می‌شد اندازه آن شبیه گنجشک مدرن امروزی است و همین آن را به یک شکارچی کوچک تبدیل می‌کند.

آنچه دیرینه‌شناسان را متحیر کرده بود، گام‌های بلند این حیوان بود. ردپاهای این شکارچی ناشناخته فاصله‌های بیشتری نسبت به آنچه برای چنین دایناسورهایی کوچک‌کی انتظار می‌رفت، داشت.

این امر باعث شد محققان به این نتیجه برسند که این دایناسور با اندازه مشابه پرنده‌های امروزی متعلق به دوره کرتاسه اولیه از بال‌های خود برای دویدن سریع‌تر به جای پرواز استفاده می‌کرده است.

این گروه ردپاها و موجودی که آنها را ساخته بود را مورد مطالعه قرار دادند. آنها نشانه‌هایی از دویدن با کمک بال پیدا کردند. دایناسورها گاهی اوقات هنگام راه رفتن ردپایی را در گل و لای بر جای می‌گذاشتند. برخی از این آثار به فسیل تبدیل شدند و هنوز هم می‌توان آنها را دید. این ردپاهای فسیل شده، مسیرهای عبور نامیده می‌شوند.

این ردپاها قابل توجه قرار گرفت زیرا از ۲۵ تا ۳۱ سانتی‌متر فاصله داشتند.

تجزیه و تحلیل ردپاها نشان داد که آنها حدود ۱۰۶ میلیون سال پیش ایجاد شده‌اند و دایناسور مسئول ایجاد آنها احتمالاً گونه‌ای به اندازه پرنده به نام «*Dromaeosauriformipes rarus*» بوده است.

محققان در تجزیه و تحلیل خود از فاصله بین ردپای دایناسور و اندازه عضلات پای آن به این نتیجه رسیدند که این دایناسور کوچک بدون کمک نمی‌توانست آنقدر سریع بپرد که ردپایش آنقدر فاصله داشته باشد. این کمک احتمالاً از بال‌ها می‌آمد.

تصور می‌شود که هنگام ایجاد این ردپاها این دایناسور بالدار با سرعت ۲۸ کیلومتر در ساعت حرکت می‌کرده است. از آنجایی که مسیرها به طور ناگهانی متوقف شدند، مشخص نیست که آیا این موجود در حال صعود به آسمان یا پایین آمدن بوده یا با استفاده از بال‌های خود روی زمین حرکت می‌کرده است.

این یک حرکت منحصر به فرد بین دویدن و پرواز است که نیروی آیرودینامیکی کافی برای بلند کردن یک حیوان ایجاد می‌کند و به عنوان مثال به آنها اجازه می‌دهد از درخت بالا بروند اما به پرواز پایدار نمی‌رسند.

هنوز مشخص نشده است که آیا این دایناسور می‌تواند پرواز کند یا خیر. با این حال، این احتمال وجود دارد زیرا تحقیقات قبلی نشان داده است که «*D rarus*» پر دار بوده است.